

Book Review

David Larsson Heidenblad
*Ett år av akademiskt skrivande:
Erfarenheter och arbetstekniker
för unga forskare*

Lund: Studentlitteratur
2020, 128 pp.

Liksom David Larsson Heidenblad är Ljag förtjust i vad som skulle kunna kallas självhjälpsböcker för akademiker. I den engelskspråkiga världen är det en blomstrande genre, medan den i Sverige fortfarande är mer blygsam. Larsson Heidenblads bok *Ett år av akademiskt skrivande* är alltså ett välkommet bidrag till genren. Utgångspunkten är ett ambitiöst projekt: under ett år skall författaren blogga om sitt skrivande, för att på så sätt dokumentera sin skriv- och arbetsprocess och även – genom själva bloggformatet – sätta en viss press på sig själv. Det är dessa blogginlägg, samt några tillagda reflektioner, som publicerats i bokform av Studentlitteratur. Resultatet är en lättillgänglig och många gånger mycket tankeväckande bok, fylld av igenkänning för den som liksom Larsson Heidenblad är i början av en akademisk karriär. Själva formatet, de kronologiskt publicerade bloggposterna, är uppfriskande och bidrar till att läsaren känns inbjuden i författarens arbetsprocess, med alla de motgångar och framgångar som en ung akademiker möter under ett helt år.

Larsson Heidenblad beskriver på ett transparent sätt sitt skrivande och de verktyg han tar till både för att strukturera skrivrutiner och för att möta eventuella bakslag. Sin främsta inspiration har han hämtat från Åsa Burmans utmärkta modell för akademiskt skrivande,

vilken hon presenterar i *Bli klar i tid – och må bra på vägen: handbok för doktorander* (2017). Som läsare var jag bekant med Burmans modell sedan tidigare, men även den som inte känner till den har stor behållning av Larsson Heidenblads bok. Dock jag vill ändå inflika att för den som är ute efter en metodbok att förhålla sig till är Burmans bok ett bättre förstahandsval. Förutom Burman lyfter Larsson Heidenblad även synteser och råd ur ett flertal andra böcker i genren, vilket är en stor förtjänst – en del dylika böcker tenderar enligt min erfarenhet att bli lätt upprepande av ett och samma budskap. Ett litet frågetecken kan möjligen föras in kring det faktum att Larsson Heidenblad så vitt jag kunnat bedöma enbart refererar till populärvetenskapliga böcker och texter om akademiskt skrivande, trots att det även finns gott om vetenskapligt publicerade studier om skrivprocessen. Med tanke på hur ambitiöst projektet är i övrigt, och hur många populärvetenskapliga verk författaren tagit del av, hade jag önskat att han även bidragit med några reflektioner kring aktuell forskning i ämnet.

Stor behållning ger avsnitten där Larsson Heidenblad beskriver och reflekterar över arbetsprocessen i skrivprojekt med flera författare. Den allt för ofta närvarande myten om humanioraforskaren som en begåvad ensamvarg, ensam och fokuserad på sin kammare, behöver all hjälp den kan få för att punkteras. Akademiskt skrivande innebär också samarbete och dialog, särskilt som vetenskapliga artiklar tenderar att bli mer vanligt som publikationsform inom humaniora.

Bäst fungerar de delar i boken som beskriver författarens egen skrivprocess, och hans strategier för att möta motgångar. De bakslag författaren målar upp bjuder på igenkänning, samtidigt som hans konstruktiva och reflekterande förhållningssätt ger en hoppfull väg ur motgångarna. På det sättet är *Ett år av akademiskt skrivande* en utmärkt självhjälpsbok då den på ett konkret sätt beskriver författarens väg framåt.

Lite sämre är emellertid de delar där författaren reflekterar kring strukturella utmaningar och problem inom akademien. Det ligger förstås i sakens natur, då en förhållandevis kortfattad bloggpost inte kan erbjuda utrymme för några djupare analyser. Ett exempel är den bloggpost där författaren reflekterar över glastaket i akademien, och lyfter rådet från en amerikansk författare, Rena Seltzers, till kvinnliga akademiker om att lära sig säga nej. Detta råd hade kunnat problematiseras och sättas i ett större sammanhang, särskilt eftersom majoriteten av unga nydisputerade kvinnor (och män, för all del) i Sverige utan fast anställning tvingats lära sig det motsatta – för att klamra sig fast i akademien krävs att man tackar ja till allt. Detta belyser också problemet med att direkt överföra råd från amerikanska förhållanden till svenska; förutsättningarna för både doktorander och nydisputerade skiljer sig åt på flera plan mellan de olika länderna, inte minst i fråga om anställningstrygghet och anställningsbarhet.

Detta exempel sätter samtidigt fingret på ett dilemma med självhjälpsböckerna: lösningarna koncentreras alltid till individens förhållningssätt och strategier, när det så ofta är de strukturella problemen som är orsaken till unga akademikers utsatta position. I slutet av boken gör Larsson Heidenblad en reflektion kring detta: bloggen som var tänkt som ett sätt att dokumentera

skriv- och arbetsprocesser kom också lika mycket att handla om utmaningarna med att vara en ung akademiker utan fast anställning. Dessa två delar går till stor del hand i hand, och som ett bidrag till att belysa just det är Larsson Heidenblads år av akademiskt skrivande, och akademiskt *varande*, ett förträffligt exempel.

Trots några mindre anmärkningar vill jag ändå framhålla att Larsson Heidenblads *Ett år av akademiskt skrivande* är en utmärkt bok för alla som vill reflektera över både sin skrivprocess och hur man navigerar i ett akademiskt landskap. Larsson Heidenblad är en mycket skicklig skribent och han har hittat precis rätt personliga tilltal i sin bok. Vad gäller själva bloggen är den fortfarande aktiv och rekommenderas till den som är intresserad – Larsson Heidenblad fortsätter med viktiga reflektioner om skrivande och verkande i akademien.

Sara Backman Prytz
Stockholms universitet
sara.backman.prytz@buv.su.se